

Sygn. akt II Ca 1148/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Barbara Puchalska
Sędziowie:	SSO Bogusław Suter SSO Grażyna Wołosowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Bagieńska

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S. (1)

przeciwko (...) Company SE w R.

o odszkodowania z tytułu wypadków komunikacyjnych

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 1 października 2013 r. sygn. akt I C 687/13

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. w punkcie 1 o tyle, że zasądzoną w nim kwotę obniża do 1.977,68 (jeden tysiąc dziewięćset siedemdziesiąt siedem i 68/100) złotych;

2. w punkcie 2 w ten sposób, że uchyla go;

3. w punkcie 3 w ten sposób, że nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Białymstoku) od powoda kwotę 299,58 (dwieście dziewięćdziesiąt dziewięć i 58/100) złotych, a od pozwanego kwotę 135,73 (sto trzydzieści pięć i 73/100) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 399,00 (trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję.

UZASADNIENIE

Powód J. S. (1) wniósł pozew przeciwko (...) Company SE w R., w którym domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 5.001 złotych tytułem częściowego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.03.2013 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany (...) Company SE w R. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 1 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Białymstoku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.001 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2013 r. do dnia zapłaty (pkt I). Zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.768 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.217 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II) oraz nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 435,31 złotych nie uiszczonych kosztów sądowych (pkt III).

Sąd I instancji ustalił, iż w dniu 26.02.2012 r. około godziny 9:15 przy ul. (...) w B. z winy A. N., kierującej pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) stanowiącym własność T. N., doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) kierowany przez J. S. (1), a stanowiący własność (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

W związku z uszkodzeniem pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) Company w R., będący ubezpieczycielem sprawcy zdarzenia, zrefundował wartość kosztów naprawy w łącznej kwocie 15.930,41 złotych w ramach ochrony ubezpieczeniowej Autocasco wobec (...) spółki akcyjnej w W..

W toku postępowania sądowego w sprawie z powództwa J. S. (1) przeciwko (...) spółce akcyjnej w W. (sygn. akt XI C 1377/12) opierając się na wnioskach wynikających z opinii biegłego sądowego, ustalono wartość naprawy pojazdu na kwotę 23.382,32 złotych. Decyzją z dnia 11 marca 2013 r. (...) Company w R. odmówił refundacji odszkodowania w tejże wysokości wypłaconej w ramach ubezpieczenia AC uznając, że dokonano pełnej kompensaty szkody.

Sąd Rejonowy wskazał, iż wobec niekwestionowanych faktów w postaci zaistnienia szkody, doznanej przez poszkodowanego na skutek uszkodzenia samochodu, jak również odpowiedzialności pozwanego za szkodę, istota sporu sprowadzała się do ustalenia rzeczywistej wartości szkody w pojeździe marki F., tj. rozmiaru uszkodzeń powstałych na skutek zdarzenia drogowego i kosztu ich usunięcia, jaki wyznacza rozmiar świadczenia odszkodowawczego należnego od zakładu ubezpieczającego odpowiedzialność sprawcy szkody. Na okoliczność ustalenia zakresu i rozmiaru powstałych uszkodzeń, sposobu kwalifikacji naprawy, kosztów naprawy przywracających stan sprzed wypadku, oraz ustalenia, czy możliwa technicznie i ekonomicznie uzasadniona byłaby naprawa pojazdu będącego przedmiotem sprawy, przy użyciu części zamiennych nie sygnowanych logo F. o jakości (...) i „o porównywalnej jakości” występujących w handlu oraz ustalenia kosztu takiej naprawy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego.

Biegły sądowy J. S. (2) w opinii pisemnej wskazał, że wobec niekwestionowania zakresu, rozmiaru i kwalifikacji naprawy uszkodzeń pojazdu, przyjął on zakres wykazany w materiale dowodowym w aktach sprawy sygn. akt XI C 1377/12. Biegły oszacował koszt naprawy przywracający stan pojazdu jak przed wypadkiem przy użyciu części oryginalnych na kwotę 22.025,95 złotych brutto. Zaznaczył, że zgodnie z raportem optymalizacji (...) dla tego modelu F. na 30 pozycji części zamiennych tylko w 3 przypadkach dostępne są obecnie „zamienniki” W ocenie biegłego w przedmiotowym przypadku brak znaczących efektów ekonomicznych stosowania części zamiennych „o porównywalnej jakości” nie uzasadnia ich zastosowania.

Podzielając w pełni wnioski powyższej opinii biegłego Sąd I instancji uznał, że wypłacone do tej pory przez pozwanego odszkodowanie w kwocie 15.930,41 złotych jest zaniżone. Za zasadną przyjął wartość kosztów naprawy pojazdu powoda w wysokości 22.026,95 złotych brutto. Tak ustalona wartość kosztów naprawy pozwala bowiem na

przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, co jest celem naprawy i nie powoduje wzrostu jego wartości. Z tego względu Sąd Rejonowy uznał za zasadną wysokość żadanego przez powoda odszkodowania w kwocie 5.001 złotych i orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu postanowiono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, zaskarżając go w części tj. w punkcie I w zakresie zasądzającym odszkodowanie ponad kwotę 1.977,68 złotych oraz w punktach II i III. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie prawa materialnego i procesowego w postaci art. 363 § 1 k.c. i art. 6 k.c. w zw. z art. 5 ust 1 pkt 1, art. 7 pkt 2, art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług poprzez zasądzenie odszkodowania na rzecz powoda, w wysokości uwzględniającej podatek VAT pomimo, że powód nabył wierzytelność o odszkodowanie od (...) sp. z o.o. w W. jako leasingodawcy, będącego podatnikiem podatku od towarów i usług, którego roszczenie ograniczało się wyłącznie do świadczenia w wartości netto. Cedent nie mógł przenieść na cesjonariusza więcej praw, niż sam posiadał, a zatem przelał na jego rzecz – jako właściciel pojazdu i bezpośrednio poszkodowany – przysługujące mu roszczenie o zapłatę odszkodowania nie uwzględniającego w swej wartości cenotwórczego podatku od towarów i usług.

Podnosząc powyższe, apelujący wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie zasądzonej kwoty z 5.001 złotych do kwoty 1.977,68 złotych oraz zmianę orzeczenia o kosztach procesu i kosztach sądowych poprzez ich stosunkowe rozdzielenie stosownie do wyniku sporu oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Odpowiedź na apelację złożył powód, wnosząc o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych, ewentualnie, o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego zasługiwała na uwzględnienie w całości.

Wskazać trzeba, że istotnie Sąd Rejonowy zasądzając na rzecz powoda częściową kwotę odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu marki F. nie wziął pod uwagę faktu, iż legitymacja czynna powoda wynikała z umowy cesji, mocą której leasingodawca – (...) sp. z o.o. w W. przekazał na rzecz leasingobiorcy (tj. powoda w niniejszej sprawie) uprawnienie do odszkodowania z tytułu likwidacji szkody z OC. Porozumienie do umowy leasingu zostało zawarte w dniu 21 marca 2013 r. i dotyczyło przekazania (cesji) praw do dochodzenia od ubezpieczyciela (pozwanego) roszczeń z tytułu szkody oznaczonej jako (...), a wynikającej z uszkodzenia pojazdu marki F. o nr rej. (...).

Sąd I instancji pominął również trafnie podnoszoną przez apelującego okoliczność, której nie zaprzeczył powód w złożonej odpowiedzi na apelację, iż (...) sp. z o.o. w W. jest podmiotem zobowiązany do odprowadzania podatku VAT. Fakt ten wynika m.in. z regulacji ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku VAT (Dz. U. z 2011 r., nr 177, poz. 1054). Zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 pkt 1 tejże ustawy, opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlegają odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju. Z kolei w myśl art. 7 ust. 1 pkt 2 przez dostawę towarów, o której mowa powyżej, rozumie się przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel, w tym również wydanie towarów na podstawie umowy dzierżawy, najmu, leasingu lub innej umowy o podobnym charakterze zawartej na czas określony lub umowy sprzedaży na warunkach odroczonej płatności, jeżeli umowa przewiduje, że w następstwie normalnych zdarzeń przewidzianych tą umową lub z chwilą zapłaty ostatniej raty prawo własności zostanie przeniesione. Wynika z tego, iż umowa leasingu jest przez przepisy ustawy traktowana jak umowa o dostawę towarów, co skutkuje przyjęciem, iż podlega ona opodatkowaniu podatkiem VAT.

Dodatkowo wskazać trzeba, że pośrednio o fakcie, że (...) sp. z o.o. w W. jest podatnikiem podatku VAT świadczy treść upoważnienia do odbioru odszkodowania, znajdująca się w aktach szkodowych (...) S.A. w W., a z którego wynika, iż powód J. S. (1) był zobowiązany do przyjęcia faktury VAT z tytułu naprawy samochodu marki F. o nr rej. (...), stanowiącego przedmiot leasingu.

Powyższe okoliczności w ocenie Sądu Okręgowego przesądzały o tym, że rzeczywistą wartością szkody w przedmiotowej sprawie, jest wartość wyliczona przez biegłego sądowego w kwocie netto. Skoro bowiem biegły J. S. (2) (którego opinia nie była kwestionowana) wyliczył, że szkoda zamyka się kwotą 17.908,09 złotych netto, zaś do tej pory poszkodowany otrzymał z tytułu ubezpieczenia AC kwotę 15.930,41 złotych, to całkowita likwidacja przedmiotowej szkody wymaga dopłaty przez pozwanego kwoty 1.977,68 złotych, jak to podnosił w apelacji skarżący. Zwrócić należy przy tym uwagę, że w postępowaniu w sprawie z powództwa J. S. (1) przeciwko (...) S.A. w W. z tytułu ubezpieczenia AC, jaka toczyła się przed Sądem Rejonowym w Białymstoku (sygn. akt XI C 1377/12) odszkodowanie zostało wypłacone w kwocie netto – była to wysokość ustalona z uwzględnieniem ogólnych warunków umów autocasco, jako kwota netto.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uwzględniając apelację pozwanego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. , zmienił zaskarżone orzeczenie w punkcie I w ten sposób, że zasądzoną w nim kwotę obniżył do 1.977,68 złotych i uchylił punkt II. Przedmiotowe rozstrzygnięcie skutkowało zmianą orzeczenia w zakresie kosztów postępowania przed Sądem I instancji, o których postanowiono na mocy art. 100 k.p.c. Ostatecznie bowiem powód wygrał proces w 39,55% i w pozostałym zakresie (tj. w 60,45%) winien ponieść jego koszty. Na koszty te złożyły się opłata od pozwu w kwocie 251 złotych, koszty zastępstwa procesowego obu stron po 1.217 złotych oraz koszt na opinii biegłego w kwocie 735,31 złotych – łącznie 3.420,31 złotych. Z tej kwoty powód winien ponieść 2.067,58 złotych (60,45%), zaś poniósł w kwocie 1.768 złotych. Z tego względu należało pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 299,58 złotych, zaś od pozwanego kwotę 135,73 złotych tytułem nie uiszczonych w sprawie kosztów sądowych.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Na koszty te złożyły się opłata sądowa od apelacji w kwocie 99 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 300 złotych, których wysokość ustalono w oparciu o § 6 pkt 3 i § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., nr 490).